

เตือนการระบาดศัตรูพืชและการรักษาพืช จังหวัดชุมพร

ไม่ผล/ไม่ขึ้นต้น

ช่วงเดือน มกราคม ๒๕๖๑

ทุเรียน

ศัตรูพืช : แมลงค่อมทอง

การนำไปใช้ : วิธีกล/สารเคมี

มังคุด/ลองกอง/ปาล์มน้ำมัน

อาการขาดธาตุ : แมกนีเซียม

การดูแลรักษา: โสโดไลไมต์/ธาตุแมกนีเซียม

ส้ม/มะนาว

อาการขาดธาตุ : เหล็ก

การดูแลรักษา : ปรับPH/สารละลายเหล็กคีเลต

กล้วย

ศัตรูพืช : ตัวงวงเจาะเหง้า/ลำต้น

การดูแลรักษา : ศัตรูธรรมชาติ//สารเคมี

พืชผัก

ถั่วต่างๆ

ศัตรูพืช : เพลี้ยอ่อน

การดูแลรักษา : สารชีวภัณฑ์/สารเคมี

เฟื้อระวังพิเศษ

ช่วงนี้ฝนตก/หนาว เฟื้อระวัง
โรคที่เกิดจากเชื้อรา
เช่น รากเน่าโคนเน่าทุเรียน
การขาดธาตุ

พบปัญหาศัตรูพืชปรึกษา

กลุ่มอารักขาพืช

สำนักงานเกษตรจังหวัดชุมพร

๐๗๗๕๙๖๖๕๖-๑๗

ประสงค์ บุญเจริญ

สุเทพ ตามพะปิ่นณะ

เพียงฤดี สุขแก้ว

พจณีย์ รียาพันธ์

น้ำฝน ลือขจร

กลุ่มอารักขาพืช

W ๒๑/๒๕๖๑ สำนักงานเกษตรจังหวัดชุมพร

ขาดธาตุแมกนีเซียม (Mg)

อาการขาด ขาดธาตุแมกนีเซียม (Mg) ใบแก่แสดงอาการเหลืองกระจายไปทั่ว แผ่นใบ แต่เส้นใบเขียว บางครั้งพบอาการที่ใบสีบรอนซ์ และแผ่นใบคู้มลง เป็นรูปถ้วยคว่ำ

ความสำคัญของธาตุแมกนีเซียมหน้าที่

๑. เป็นองค์ประกอบของคลอโรฟิลล์ ส่วนสีเขียวในใบพืช
๒. ช่วยในการเคลื่อนย้ายอาหารในพืชและเป็นตัวนำพาฟอสฟอรัสในการดูดซึมจากรากไปยังส่วนต่าง ๆ ของพืช

๓. เป็นตัวเร่ง และเป็นส่วนประกอบของเอนไซม์ของพืชหลายชนิด

๔. เคลื่อนย้ายได้ดีในพืช

๕. มีบทบาทที่สำคัญในการ สังเคราะห์แสง

๖. เพิ่มการใช้ธาตุเหล็กในพืช

๗. มีอิทธิพลเกี่ยวกับให้ความสม่ำเสมอของการสุก การแก่ที่เร็วขึ้นอย่างสม่ำเสมอของผลไม้

พืชจะดูดแมกนีเซียมขึ้นไปใช้ในต้นพืชหลังจากที่พืชงอกมาแล้ว ๕-๖ สัปดาห์ แมกนีเซียมจะช่วยเพิ่มให้พืชมีความสามารถในการทนทานต่อสภาพอากาศที่ไม่เหมาะสมและโรคพืช พืชที่ให้น้ำตาล เช่น พืชไม้ผลทุกชนิด ข้าวโพด มันฝรั่ง เป็นต้น พืชพวกนี้ต้องการแมกนีเซียมมากกว่าพืชให้เมล็ด เช่น ข้าว ข้าวสาลี เป็นต้น

ปัญหาต่าง ๆ ที่พืชขาดแมกนีเซียม

๑. มีแมกนีเซียมในดินต่ำ

๒. ในดินมีแคลเซียม โซเดียม หรือโพแทสเซียมสูง

๓. ในดินมีพวกเกลือแร่สูงดินที่มีเกลือโซเดียมจะทำให้ธาตุแมกนีเซียมเกิดประโยชน์ต่อพืชได้น้อย

๔. อากาศเย็น

๕. พืชดูดไนโตรเจนไปใช้อย่างรวดเร็ว

การให้แมกนีเซียมแก่พืชอย่างเพียงพอ ไม่เพียงแต่จะทำให้แมกนีเซียมอยู่ในระดับที่สมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังคง

ทำให้เกิดสมดุลของอัตราส่วนระหว่างแคลเซียมและแมกนีเซียมอีกด้วย

ธาตุโพแทสเซียมก็เป็นธาตุอาหารหนึ่งที่ทำให้แมกนีเซียมขาดได้ โดยที่มันจะไปเป็นตัวรบกวนการดูดซับแมกนีเซียมที่บริเวณผิวของรากของพืช

ขณะที่แมกนีเซียมเป็นสารละลายอยู่ในดินพืชจะดูดเข้าทางราก โดยซึมผ่านเข้าทางผนังเซลล์ หรือโดยการแลกเปลี่ยน อีออน(ions) กัน ก็จะมีการแข่งขันการเข้าสู่ต้นพืชเกิดขึ้นจากธาตุไนโตรเจน แคลเซียม และโดยเฉพาะตัวโพแทสเซียมเองจะรบกวนการดูดซับของแมกนีเซียม ดังนั้นขณะที่พืชดูดใช้ในโตรเจนอย่างรวดเร็ว จะทำให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างไนโตรเจนกับแคลเซียม แมกนีเซียมและเกลือแร่อื่น ๆ โดยเฉพาะถ้าเกิดในทุ่งหญ้าอาหารเลี้ยงสัตว์ จะทำให้เกิดไนโตรเจนเป็นพิษกับสัตว์ หรือที่เรียกว่า โรครกรัสเทตานิหรือโรครกระแตเวียน(Grass Tetany)สำหรับโรครกระแตเวียนในสัตว์เราไม่มีทางรักษาแก้ไขได้ นอกจากจะทำให้บรรเทาอาการได้เท่านั้น จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องให้แมกนีเซียมกับพืชให้พอเพียงตลอดเวลาการขาดแมกนีเซียมในพืชตระกูลถั่ว จะทำให้เกิดการกีดกันการตรึงไนโตรเจนในปมถั่ว ถ้าระยะที่ต้นถั่วมีการดูดไนโตรเจนอย่างรวดเร็ว จะทำให้แมกนีเซียมขาดได้ง่ายพืชไม่ผล หรือไม่ยืนต้น ต้องการแมกนีเซียมมากที่สุดเมื่อเริ่มแตกใบอ่อน และต้องการในปริมาณค่อนข้างสูง

แหล่งที่มาของแมกนีเซียม

๑. โดโลไมท์(Dolomite) จะให้แมกนีเซียมอยู่ในรูปของแมกนีเซียม-คาร์บอเนต การเกิดประโยชน์จะขึ้นอยู่กับความเป็นกรดเป็นด่าง(pH) ของดินและขนาดของเม็ดโดโลไมท์ ปกติแล้วเราใช้โดโลไมท์เพื่อปรับปรุงดิน โดโลไมท์จะให้แมกนีเซียมแก่พืชช้า เราใช้ลดความเป็นกรดของดินได้ในดินที่มีความเป็นกรดเป็นด่าง(pH) สูงกว่า ๖.๕ จะทำให้เกิดปัญหาอย่างมากเกี่ยวกับการขาดแมกนีเซียมของพืช การใช้โดโลไมท์จะไม่เกิดผลดี

๒. แมกนีเซียมออกไซด์(Magnesium oxide) มีทั้งชนิดผงและชนิดเม็ด ชนิดผงจะละลายน้ำได้ช้าอยู่แล้ว ชนิดเม็ดยิ่งละลายไม่ดี ถ้าจะใช้เมล็ดผงคุณภาพก็จะเทียบกับโดโลไมท์

๓. โพแทสเซียมแมกนีเซียมซัลเฟต เป็นผลิตภัณฑ์ที่นิยมใช้ชนิดหนึ่งการละลายตัวดีปานกลาง แต่ดีกว่าแมกนีเซียมออกไซด์ หรือโดโลไมท์ เมื่อผสมรวมเป็นปุ๋ยอันเดียวกันกับปุ๋ย เอ็น-พี-เค ในรูปเม็ด การละลายตัวของมันจะสูญเสียไปมากเนื่องจากผลิตภัณฑ์ในรูปของแมกนีเซียมแอมโมเนียมฟอสเฟต ถ้าใช้กับรูปของปุ๋ย เอ็น-พี-เค ชนิดน้ำจะมีการตกตะกอนให้เห็นเมื่อใช้ร่วมกับปุ๋ย เอ็น-พี-เค จะไม่มีปฏิกิริยาดังกล่าวเกิดขึ้น ผลิตภัณฑ์จะให้แมกนีเซียมออกมามากที่สุดในปีแรกของการใช้ ผลิตภัณฑ์ชนิดนี้ยังจะให้กำมะถันซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งกับพืชอีกด้วยการใช้ผลิตภัณฑ์ในรูปนี้ใช้ร่วมกับปุ๋ย เอ็น-พี-เค โดยไม่มีปฏิกิริยาเกิดขึ้นก็ตาม แต่มีปัญหาที่ว่าผลิตภัณฑ์นี้มีโพแทสเซียมเป็นส่วนประกอบอยู่ด้วย โพแทสเซียมจะเป็นตัวปัญหาของแมกนีเซียม คือกีดกันการดูดซับของแมกนีเซียมของพืชที่บริเวณราก เราจึงได้ข้อคิดว่าไม่ควรใส่โพแทสเซียมและแมกนีเซียมร่วมกัน ถ้าจะให้แมกนีเซียมดูดซับเข้าพืชได้มากที่สุด

๔. แมกนีเซียมซัลเฟต(Magnesium sulphate) ละลายน้ำได้ดีมาก เป็นแหล่งผลิตที่ดีของแมกนีเซียมชนิดหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

๕. แมกนีเซียม-อ็อกซีซัลเฟต ชนิดเม็ดจะมีส่วนผสมของแมกนีเซียม อ็อกไซด์กับแมกนีเซียมซัลเฟต(ละลายน้ำได้ดีประมาณ ๕๐%) ผลิตภัณฑ์นี้เป็นส่วนที่จะใช้ได้ดีสมบูรณ์แบบโดยใช้ผลิตภัณฑ์รวมกันระหว่างแมกนีเซียมอ็อกไซด์ผง และแมกนีเซียมซัลเฟต เมื่อเม็ดของผลิตภัณฑ์ละลายน้ำซัลเฟตจะละลายตัวทำให้เม็ดของผลิตภัณฑ์แตกตัวละเอียดออกไปได้รูปของแมกนีเซียมอ็อกไซด์ แมกนีเซียมอ็อกซีซัลเฟต ไม่มีส่วนผสมของโพแทสเซียมรวมอยู่ด้วย จึงทำให้แมกนีเซียมถูกพืชดูดซับเข้าได้ง่ายโดยปราศจากสิ่งกีดขวาง

๖. แมกนีเซียมคีเลต ผลิตภัณฑ์ชนิดนี้เหมาะที่จะใช้พ่นทางใบ ใช้ร่วมกับปุ๋ยทางใบหรือใช้ร่วมกับยากำจัดศัตรูพืชก็ได้ มีประสิทธิภาพสูง ๒๐-๔๐ เท่า ของแมกนีเซียมในรูปอื่น ๆ ยกเว้นการใช้แมกนีเซียมซัลเฟต(ยิบซัม) ใส่ทางดินการใส่แมกนีเซียมคีเลตทางดินจะไม่ช่วยในการปรับปรุงสภาพของดิน แต่ก็สามารถเคลื่อนตัวเข้าสู่รากพืชได้ดี ใช้ได้กับพืชทั่ว ๆ ไป จุดที่สำคัญที่สุดในการใช้แมกนีเซียมคีเลตให้เกิดประโยชน์ เราจะต้องใส่ให้ใกล้กับเมล็ดพืชที่กำลังจะงอก จะให้ผลดีมาก

๗. แมกนีเซียมคลอไรด์เหลว มีข้อดีกว่าแมกนีเซียมซัลเฟต แม้ว่าจะใช้ร่วมกับปุ๋ย เอ็น-พี-เค ชนิดน้ำไม่ได้ก็ตาม แต่ก็สามารถใช้ร่วมกับพวกไนโตรเจนชนิดเหลวได้ และใช้ร่วมกับยากำจัดวัชพืชได้เช่นกันในดินแมกนีเซียมเคลื่อนตัวได้พอประมาณพอ ๆ กับแคลเซียม โดยเทียบกับ ไนโตรเจน โปแทสเซียม และกำมะถัน แม้ว่าแมกนีเซียมจะมีการสูญเสียอย่างรวดเร็วแต่ความจริงแล้วปริมาณส่วนใหญ่ที่สูญเสียนั้นจะถูกพืชนำไปใช้มาก กว่าที่การสูญเสียโดยการถูกล้าง การใช้แมกนีเซียมในรูปแบบที่ช่วยปรับสภาพดินให้ดีขึ้น มันก็จะทำให้เราต้องเสียเงินมากขึ้น แต่ในเมื่อเราต้องการจะใช้มันเพราะความสำคัญของมัน เราจึงต้องยึดหลักว่าเสียเงินแล้วต้องใช้มันให้เกิดประโยชน์ อย่าทำให้มันสูญหายไป

สิ่งที่ควรพิจารณาในการใช้ให้ถูกต้อง

๑. พืชที่ปลูกเป็นแถวเป็นแนว(พวกพืชไร่) จะแสดงอาการขาดแมกนีเซียมประมาณ ๔๐ วัน หลังจากปลูก แต่ถ้าไม่แสดงอาการขาดในช่วงนี้พืชจะค่อย ๆ แสดงอาการหลังจาก ๔๐ วัน

๒. พืชที่ให้เมล็ด ต้องการแมกนีเซียมมากที่สุดในระยะแรกของการเจริญเติบโต

๓. พืชไม่ผลต้องการมากในช่วงแตกใบอ่อน และต้องการปริมาณสูงกว่าพืชชนิดอื่นสารละลายของแมกนีเซียมในดินที่รากพืชดูดเข้าโดยการซึมผ่านเซลล์หรือซึมผ่านโดยการแลกเปลี่ยน อีออน(ions) ก็ตาม ระบบของรากพืชที่อยู่ในระยะอ่อน ๆ อยู่ก็มีปัญหาในการดูดซับแมกนีเซียมเช่นกัน เนื่องจากเกิดการแข่งขันการดูดซับเข้าต้นพืชจากแคลเซียม โปแทสเซียม และไนโตรเจน

กลุ่มอารักขาพืช

W ๒๒/๒๕๖๑ สำนักงานเกษตรจังหวัดชุมพร

ด้วงวงเจาะเหง้ากล้วย และด้วงวงเจาะต้นกล้วย

ลักษณะการทำลายพบได้ทุกระยะการเจริญเติบโตของต้นกล้วย ทั้งกล้วยน้ำว้า กล้วยหอม และทุกกล้วยมีสีที่ทั้งหมด ให้สังเกตการเข้าทำลายของด้วงวงเจาะเหง้ากล้วย จะพบตัวหนอนเจาะซ่อนในซีกัดกินทำลายระบบส่งน้ำและอาหารของเหง้ากล้วยที่อยู่ในระดับพื้นดินโคนต้นไปเลียงลำต้นขาดตอนชะงักไป ไม่สามารถมองเห็นร่องรอยการทำลายของหนอนได้ชัด หากรุนแรงมาก หนอน ๕ ตัวต่อ ๑ เหง้ากล้วยจะสามารถทำให้ต้นกล้วยตายได้ กรณีมีแมลงติดมากับหน่อกล้วยปลูกใหม่ หน่อใหม่จะตายก่อนจะให้เครือ ในส่วนของด้วงวงเจาะต้นกล้วย ตัวเต็มวัยจะวางไข่บริเวณกาบกล้วยส่วนลำต้นเหนือพื้นดินขึ้นไปถึงกลางต้น หนอนจะเจาะกัดกินเข้าไปที่ละน้อยจนถึงไส้กลางต้น จะเห็นรอบต้นมีรูพรุนทั่วไป ทำให้ต้นกล้วยตาย หากเข้าทำลายในระยะใกล้ออกปลีถึงตักเครือ เครือจะหักพับกลางต้นหรือเหี่ยวเฉาต้นตาย

การป้องกันกำจัด

๑. เกษตรกรควรหมั่นรักษาความสะอาดและกำจัดเศษวัสดุต้นกล้วยในแปลงปลูกอย่างสม่ำเสมอ
๒. ต้นกล้วยที่ตัดเครือแล้ว นำมาตัดเป็นชิ้นเล็กวางกระจายหงายรอยตัดขึ้นให้แห้งเร็ว ไม่เป็นที่หลบอาศัย และแหล่งอาหารของตัวเต็มวัย
๓. การปลูกกล้วยใหม่ควรเลือกหน่อกล้วยปราศจากแมลง หากไม่แน่ใจให้จุ่มด้วยสารคลอร์ไพริฟอส ๔๐% อีซี อัตรา ๔๐ มิลลิลิตรต่อน้ำ ๒๐ ลิตร
๔. กรณีขุดหน่อกล้วยหรือตัดต้นแล้ว ให้นำออกจากแปลงปลูกในทันที และใช้ดินกลบหลุมที่ขุดด้วยทุกครั้ง หลุมหรือในแปลง เพื่อป้องกันตัวเต็มวัยวางไข่ในหลุมหรือในแปลง เพื่อป้องกันตัวเต็มวัยวางไข่ในต้นหรือเหง้าเดิมตรงรอบแผล

กลุ่มอารักขาพืช

W ๒๓/๒๕๖๑ สำนักงานเกษตรจังหวัดชุมพร

แมลงค่อมทอง (Green Weevil)

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Hypomecessquamosus* Fabricius

ลักษณะการทำลาย ตัวเต็มวัยจะกัดกินยอดอ่อน ลักษณะใบที่ถูกทำลายจะเว้า ๆ แหว่ง ๆ ถ้าระบาดรุนแรงจะเหลือแต่ก้านใบ และมีมูลถ่ายออกมาปรากฏให้เห็นตามบริเวณยอด สามารถทำลายพืชหลายชนิด พบระบาดเกือบทั้งปี แต่ปริมาณมากหรือน้อยเท่านั้น

รูปร่างลักษณะและชีวประวัติ ตัวเต็มวัยเป็นด้วงวงขนาดกลาง มีเส้นแบ่งกลาง หัว ออก และปีกเห็นชัดเจน ส่วนหัวสั้นที่ยื่นตรงไม่งุ้มเข้าใต้ออก ปากสั้นกว้าง ตามผิวลำตัวมีสะเก็ดสีเหลืองทองเคลือบ ตัวเต็มวัยชอบอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม และกัดกินใบอ่อนทำให้เกิดความเสียหายอย่างรวดเร็ว ตัวเต็มวัยเพศเมียวางไข่ในดิน ตัวเมีย ๑ ตัว วางไข่ได้ ๔๐ - ๑๓๑ ฟอง โดยวางไข่ ๕ - ๑๐ ครั้ง แต่แต่ละครั้งห่างกัน ๓ - ๔ วัน จำนวนไข่ที่วางแต่ละครั้ง

๓ - ๒๗ ฟอง ระยะไข่ ๗ - ๘ วัน เมื่อไข่ฟักเป็นตัวหนอนจะกัดกินรากพืชในดิน หนอนมีการลอกคราบ ๔ - ๕ ครั้ง ระยะหนอน ๒๒ - ๒๓ วัน จากนั้นจะเข้าดักแด้ในดินระยะดักแด้ ๑๐ - ๑๕ วัน จะออกเป็นตัวเต็มวัย เพศผู้มีขนาดเล็กกว่าเพศเมีย ระยะตัวเต็มวัย เพศผู้ ๘ เดือน เพศเมีย ๑๒ เดือน มักพบเป็นคู่ ๆ หรือรวมกลุ่มอยู่บนลำต้น ซึ่งเมื่อกระทบกระเทือนต้นพืช แมลงเหล่านี้จะทิ้งตัวลงสู่พื้น สีของตัวเต็มวัยจะเปลี่ยนไปขึ้นกับสภาพแวดล้อม จึงพบเห็นได้หลายสี เช่น สีเหลือง สีเทา สีดำ ส่วนใหญ่มักพบสีเขียวปนเหลืองเป็นมัน วงจรชีวิต ระยะไข่ = ๑ - ๒ วัน หนอนระยะที่ ๑ = ๑ - ๒ วัน หนอนระยะที่ ๒ = ๑ - ๒ วัน หนอนระยะที่ ๓ = ๔ - ๙ วัน ดักแด้ = ๒ - ๕ วัน ตัวเต็มวัย = ๗ - ๑๔ วัน

พืชอาหาร ชัยพฤกษ์ สนประดิพัทธ์ ยูคาลิปตัส มะดุก มะค่าแต้ กระทกรก เหียง เลียน กระถินณรงค์ นนทรีสัก มะฮอกกานี ประดู่ แดง และพืชเกษตรอื่นๆ

การป้องกันกำจัด

๑. ตัวเต็มวัยของแมลงชนิดนี้มีจุดอ่อนคือ ชอบทิ้งตัวเมื่อ ได้รับความกระทบกระเทือน การใช้สวิงรออยู่ใต้กิ่งหรือใต้ใบแล้วเขย่าตัวเต็มวัยจะตกลงในสวิงนำไปทำลาย

๒. ระยะตัวหนอนที่อยู่ในดินกัดกินรากพืช ใช้เชื้อเมตตาไรเซียมควบคุม

๓. ใช้เชื้อบิวเวอเรียในการควบคุม

๓.กรณีที่พบรุนแรงให้พ่นด้วยสาร carbaryl (เซฟวิน๘๕%WP) อัตรา ๖๐ กรัมต่อน้ำ ๒๐ ลิตรหรือ methamidophos (ทามารอน ๖๐๐ ๕๖% SL) อัตรา ๓๐ มล.ต่อน้ำ ๒๐ ลิตร

กลุ่มอารักขาพืช

W ๒๔/๒๕๖๑ สำนักงานเกษตรจังหวัดชุมพร

เพลี้ยอ่อน (Aphid)

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Aphis craccivora* Koch

ลักษณะการทำลาย เพลี้ยอ่อนเป็นแมลงปากดูดขนาดเล็ก ทำลายพืชโดยดูดกินน้ำเลี้ยงตามยอดอ่อน ใบอ่อน ดอก ถ้าเกิดระบาดในขณะที่ต้นพืชยังเล็กทำให้ต้นแคระแกรน ใบอ่อน ยอดอ่อนหงิกงอ แต่ถ้าต้นถั่วอยู่ในระยะออกดอก จะทำให้ดอกร่วง เพลี้ยอ่อนเป็นศัตรูสำคัญของถั่วลิสง เพราะเป็นพาหะนำโรควิวที่สำคัญหลายชนิด เช่น โรคใบด่างกระ เพานัท mottle virus (PMV) เป็นต้น

วงจรชีวิต มีการขยายพันธุ์โดยไม่ต้องผสมพันธุ์ และออกตัวโดยไม่มีการวางไข่ มีทั้งชนิดมีปีกและไม่มีปีก เพลี้ยอ่อนทั้งตัวอ่อนและแกมีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก ต่างกันที่ขนาดและสี ลอกคราบ ๔-๕ ครั้ง เมื่อโตเต็มที่ขนาดประมาณ ๑ มม. รูปร่างคล้ายผลฝรั่ง มีท่อเล็ก ๆ ยื่นยาวออกไปทางส่วนท้าย ๒ ท่อ เพลี้ยอ่อนตัวหนึ่ง ๆ จะออกลูกได้ ๒๗๓ ตัว อายุตัวอ่อนโดยเฉลี่ย ๖ วัน ตัวแกมีชีวิตอยู่ได้นาน ๓-๑๔ วัน รวมชีพจักรเฉลี่ย ๑๑ วัน

ศัตรูธรรมชาติ ได้แก่ แมลงห้ำต่าง ๆ เช่น แมลงเต่า (lady birds beetles, *Coccinellaseptempunctata*) และหนอนแมลงวัน (Syrphids, *Ischiodonscutellaris*) เป็นแมลงห้ำที่สำคัญของเพลี้ยอ่อน

การป้องกันกำจัด

๑. หมั่นสำรวจติดตามสถานการณ์เพลี้ยอ่อน สัปดาห์ละ ๒ ครั้ง เป็นอย่างน้อย หากพบระบาดประปรายให้ใช้ด้วงเต่าตัวห้ำกำจัด โดยปล่อยตัวอ่อนด้วงเต่าตัวห้ำ อัตรา ๑๐๐ตัว/ไร่หรือต่อต้น หากพบศัตรูพืชในปริมาณมากและต้องการกำจัดก่อนที่จะระบาดทำความเสียหาย ควรปล่อยตัวอ่อนด้วงเต่า ๑,๐๐๐ ตัว/ไร่ ขอรับการสนับสนุนได้จากศูนย์ส่งเสริมเกษตรชีวภาพและโรงเรียนเกษตรกรไกล่บ้านท่าน)

๒. ใช้กับดักกาวเหนียวสีเหลืองติดไว้ในแปลง เป็นอย่างน้อย ๘๐ กับดักต่อไร่ ดักจับตัวเต็มวัย (มีสีเอกลางคีน) ของหนอนชนิดต่างๆ รวมถึงใช้สารสกัดธรรมชาติ อ่านข่าวต่อได้ที่: <https://www.thairath.co.th/content/๖๑๑๘๒>

๓.ใช้สารเคมีจำพวกเมทามิโดฟอส (methamidophos) เช่น ทามารอน โชนาต้ามอลต้า โมนิเตอร์ เอฟ๕ สามารถป้องกันเพลี้ยอ่อนและแมลงศัตรูชนิดอื่นในระยะต้นอ่อนได้เป็นอย่างดี ถ้าพบเพลี้ยอ่อนในระยะออกดอกหรือติดฝักอ่อน มากกว่า ๑๐ ตัวต่อใบ ให้พ่นด้วย triazophos ๐.๑% (Hostathion ๔๐% EC) หรือ methamidophos ๐.๐๕% (Tamaron ๖๐๐ SL) ๖๐% ๑-๒ ครั้ง โดยพ่นเป็นจุด ๆ ที่พบเพลี้ยอ่อนลงทำลายทุก ๑๐-๑๕ วันเป็นต้น ฉีดพ่นตามที่ฉลากแนะนำ

กลุ่มอารักขาพืช

พ๒๕/๒๕๖๑ สำนักงานเกษตรจังหวัดชุมพร

ธาตุเหล็ก

การขาดธาตุเหล็กของพืชไม่ใช่เกี่ยวกับปริมาณของธาตุเหล็กในดิน ปัญหาเกิดจากการไม่ละลายและความ เป็นประโยชน์ต่อพืชของธาตุเหล็ก ดินที่มีความเป็นกรดมากจะทำให้ธาตุเหล็กไม่เกิดประโยชน์ต่อพืช และ ดินที่มีความเป็นด่างมากก็จะทำให้ธาตุเหล็กไม่เกิดประโยชน์ต่อพืชเช่นกัน ส่วนในดินที่มีน้ำขังจะทำให้ธาตุ เหล็กมีประโยชน์ต่อพืชสูงขึ้น

หน้าที่สำคัญของธาตุเหล็กในพืช

- ช่วยเสริมสร้างความเขียวหรือสารคลอโรฟิลล์ในใบพืชแต่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคลอโรฟิลล์
- ช่วยในการสังเคราะห์แสงในใบพืชได้ดี เพื่อสร้างแป้งและน้ำตาล
- ช่วยเสริมสร้างเอนไซม์ในพืชเพื่อช่วยในระบบการหายใจของพืชทำให้พืชเจริญเติบโต
- ทำหน้าที่ช่วยเหลือในการแบ่งเซลล์ของพืชเพื่อการเจริญเติบโต
- พืชต้องการเหล็กในปริมาณน้อยประมาณหนึ่งในร้อยส่วนเมื่อเทียบกับธาตุไนโตรเจน

การแสดงอาการของพืชที่ขาดธาตุเหล็ก

- ใบพืชจะมีสีซีดจางไม่เขียว แสดงอาการของสารคลอโรฟิลล์
- จะทำให้ระบบของรากพืชไม่พัฒนา
- พืชเจริญเติบโตช้ากว่าปกติ
- เส้นกลางใบพืชจะมีสีซีดจาง
- ถ้าพืชขาดธาตุเหล็กในปริมาณมากจะทำให้ผลผลิตลดลง
- จะเกิดกับใบอ่อนก่อน พื้นใบจะมีสีอ่อนลงโดยเฉพาะใบอ่อนที่แตกใหม่จะมีสีซีดมากขึ้นๆ ส่วน เส้นใบจะยังคงเป็นสีเขียวและปลายใบไม่ไหม้

สภาพแวดล้อมที่พืชขาดธาตุเหล็ก

- ในดินที่มีค่าของความเป็นกรดเป็นด่าง (pH) ระหว่าง ๖.๐ ขึ้นไป
- ในดินที่ขาดการใช้ธาตุเหล็กที่เป็นประโยชน์ เช่น เหล็กคีเลท
- ในดินที่มีการไถลึก และดินที่อุกน้ำกัดเซาะ
- ในดินที่มีความชื้นสูง และมีอุณหภูมิในดินต่ำก่อนและหลังปลูกพืช
- ในดินที่แน่นมาก เช่น ดินเหนียว
- ในดินที่ใส่ปุ๋ยฟอสเฟสมาก
- ธาตุเหล็กไม่เคลื่อนย้ายจากใบแก่สู่ใบใหม่ ดังนั้นเมื่อมีใบใหม่ออกมาต้องให้ธาตุเหล็กเสมอเพื่อ

ไม่ให้พืชขาดธาตุเหล็ก

- ในช่วงที่มีอากาศเย็น ดินเย็น พืชจะดูดธาตุเหล็กได้น้อยมาก
- การรดทางดินและหรือพ่นใบให้ทั่ว ด้วยสารละลาย เหล็กคีเลท [E.D.T.A. Ferric salt:

(Chelate)] หรือ เฟอร์รัสซัลเฟต [Ferrous Sulphate (FeSo๔)] อย่างไม่อย่างหนึ่ง

